

ΕΤΟΣ ΙΖ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1894.

ΑΡΙΘ. 203

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.
 » » 'Εξωτερικῆ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν δόφῳ Σταδίου ἀριθ. 39.

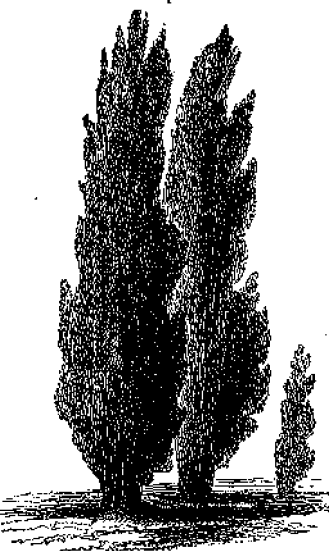
Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

ΠΕΡΙ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΥ.

Διατί ἡ κυπάρισσος νὰ ἦναι ἐμβλημα πένθους ; Ποιητῆς τις εἶπεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι διαίρουνται εἰς ποιη- τὰς καὶ μὴ ποιητὰς, μὲ τοῦτο δὲ δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ ὅτι τὸ ἥμισυ τῶν ἀνθρώπων γράφουν μὲ στίχους, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ ὄχι, ἀλλ' ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν ἀντιλαμβάνονται τὰ πράγματα ἀπλῶς καὶ ξεφρῶς ὅπως φαίνονται εἰς τὰς αἰσθήσεις, οἱ δὲ βλέπουν εἰς αὐτὰ καὶ κάτι περισσότερο, τὸ ὅποσον δὲν εἶναι ὁρατὸν. Εἰς τὴν τελευ- ταιὰν ταύτην τάξιν ἀνήκουν οἱ ποιηταί, ἡ δὲ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ἀντιλαμβάνονται τοιοῦτοτρόπως τὰ πράγματα, εἶναι ἡ ποι- ητικὴ φαντασία. Εἰς ταύτην χρεωστοῦμεν ὄχι μόνον τὴν ποίησιν καὶ τὴν μυθολο- γίαν, ἀλλὰ καὶ ἅλας τὰς καλὰς τέχνας, αὐτὴ δὲ ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀπο- δώσουν εἰς διάφορα ἄνθη καὶ φυτὰ διαφό- ρου σημασίας, ὡς λ. χ. εἰς τὸ ρόδον τὴν σημασίαν τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸ κρῖνον τὴν τῆς ἀγνότητος, καὶ εἰς τὴν κυπάρισσον τὴν τοῦ πένθους καὶ τοῦ θανάτου.

Πιθανὸν βεῖ διάφορα αἰτία συνήρτησαν εἰς τὸ νὰ θεωρῆται τόσο γενικῶς ἐμ- βλημα πένθιμον τὸ δένδρον τοῦτο. Ὁ σκο- τεῖνός χρωματισμός καὶ τὸ μεμονωμένον τοῦ σχῆμα, ἡ κορυφὴ του, ἧτις τείνει ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ δακτυλοειδεῖς τοῦ κλώνου, ὅτινες ὡσαύτως φαίνονται συ- τελλόμενοι πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀποφύγον- τε τὴν γῆν, προξενοῦν αἰσθημα μελαγχολίας καὶ προδιαθέ- τουν τὸν ἄνθρωπον εἰς σκέψεις περὶ θανάτου. Ἄλλ' ἐκτός τοῦτου πιθανὸν εἶναι ἡ χρῆσις, ἧτις ἐγένετο τοῦ δένδρου τοῦ- του ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων, συνέδρασε στενωτέρον τὸ ὄνομα του μὲ τὸν θάνατον καὶ τὸ πένθος. Τὸ ξύλον τῆς κυπάρισσου εἶναι σκληρότατον καὶ διατηρεῖται ἀφθαρτον ἐπὶ ἑκατοντάδας ἐτῶν, διὰ τοῦτο κατασκευάζοντο ἐξ αὐτοῦ

νεκροθῆκαι. Κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἦτο συνήθεια μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων ἀφοῦ ἐξέθετον ἐπὶ τινα καιρὸν τὰ ὄσπῃ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων, νὰ τὰ ἐνταφιάζον ἐντός κυπάρισσων λαργάκων. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐστόλιζον τοὺς νεκροὺς μὲ κλώνους κυπάρισσου, καὶ ἐφύτευον παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος μωσχέματα κυπάρισσου, διὰ νὰ παριστήσουν τὸν τέλειον ἀποχωρισμὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦς ζῶντας, διότι ἔλε- γον, καθὼς ἡ κυπάρισσος, ἀφοῦ ἀπαξ πέσῃ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀναφυῇ πάλιν, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀφοῦ ἀπαξ ἀποθάνῃ

Ἡ κυπάρισσος.

δὲν δύναται νὰ ἀναζήσῃ τοῦτου ἕνεκα ἀφιέρωσαν τὸ δένδρον τοῦτο εἰς τὸν Πλού- τωνα, τὸν θεὸν τοῦ κάτω κόσμου. Καὶ ὁ λατῖνος ποιητῆς Ἡράτιος λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀποθάνῃ, ἀφίκει ὀπίσω του πᾶν ὅτι ἀγαπᾷ, μόνον ἡ πένθιμος κυπάρισσος τὸν ἀκολουθεῖ. Ὅτι δὲ ἤδη πρὸ πολλοῦ ἔθεωρετο σύμβολον τοῦ πένθους ἡ κυπάρισσος δεῖκνύει καὶ τῆς μύθος, τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ Ὁμήριος εἰς τὰς Μετα- μορφώσεσι του, ὅτι παῖς τις, τὸν ὅποιον ἤγαπα ὁ Ἀπόλλων, ἐφόρευσε ποτε κατὰ τὴν ἔλαφον ἱερῶν, ἀφιερωμένην εἰς τὰς Νύμφας. Ἀπαρηγόρητος δὲ παρεκάλεσε τοὺς θεοὺς νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πενήθῃ τὴν ἀσέβειάν του αἰωνίως. Οἱ θεοὶ συνήνεσαν καὶ τὸν μετεμόρφωσαν εἰς κυπάρισσον, ἧτις ὑψώνει πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν κορυ- φήν της, πενθοῦσα τὴν ἀτυχίαν τῶν ἄν- θρώπων καὶ θρηνομένη ὑπὸ τῶν θεῶν. Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ τερπνὰ εἰς τὸν εὐρισκόμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς περὶ τοῦ

Ῥωμαϊκοῦ τοῦτου δένδρου, ἀλλὰ δὲν μας ἐπιτρέπει τὸ στε- νὸν τοῦ χώρου νὰ ἀναφέρωμεν περισσότερα. Πατρίς τῆς κυπάρισσου εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Μεκρὰ Ἀσία, ἐνεκλιματώθη ὅμως εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς Μεσογείου, ἀπανταχοῦ δὲ ὅπου εὐρίσκεται θεωρεῖται καὶ σήμερον ἀκόμη ὡς ἐμβλημα θανάτου καὶ πένθους, ἰδίως ὅμως εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Εκ τοῦ γερμανικοῦ.)
(Συνέχεια τῆς παρελθόντος φύλλοντος)

ΚΕΦΑΛ. Γ.

Ὁ γηραιὸς Στρατάρχης διηροδόθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Γεώργιον λέγων μετ' ἑαυτοῦ, τὸν ὅποιον δεῖ ἡδύνατο νὰ ἀκούσῃσιν:

— Υἱέ μου, βλέπω ὅτι ἠξέουρες νὰ μεταχειρίζῃσαι τὴν γλῶσσαν ἐπίσης γενναίως ὥσον καὶ τὸ ξίφος σου. Οἱ γονεῖς σου νὰ σὲ χαίρωνται. Ὁ Βασιλεὺς, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἀνδρείων σου ὑπηρεσιῶν, σὲ ἐπροβίβασεν εἰς ταγματάρχην, καὶ μετὰ διέταξε νὰ σοὶ εἶπω νὰ κάμῃς γρήγορα νὰ γείνης ὑγιής, διότι ἡ εἰρήνη αὕτη δὲν θὰ διαρκῆσῃ πολλὰς ἡμέρας. Λοιπὸν, κύριοι, ἄς καθίσωμεν καὶ ἄς ἐφορτάσωμεν σήμερον τὴν εἰρήνην, διότι αὐριον ἔχομεν πόλεμον.» Καὶ ὁ γέρον πολεμιστὴς ἐμισύβασεν, ἰδὼν τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὅποιαν αἱ λόγια του ἐπροξένησαν.

«Ἄς καθίσωμεν,» ἐξηκολούθησεν, «ὁ δὲ κύριος ταγματάρχης Βράουον θὰ καθίσῃ πλησίον μου, φυσικά, ἀφοῦ αἱ ὑψηλογέννητοι αὗτοι ἐντρέπονται νὰ σὲ ἔχουν κοντὰ τους, ἐγὼ πρέπει βεβαίως νὰ σοῦ κάμω συντροφίαν!»

Ὁ Γεώργιος τὸν ἠκολούθησεν. Ἡ αἰφνιδία μεταβολὴ τῶν συμβαντῶν τὸν εἶχε χαλίσαι καὶ μόλις ἐγνώριζεν ἂν ἀναιρέετο ἢ ὄχι.

Ἔσχε δὲ τὴν ἔδωκαρτίστην νὰ ἀκούσῃ τὸν Πρίγκηπα νὰ κάμῃ πρόπον εἰς ὑγείαν τῶν γονέων του. Ἄλλ' ἡ χαρὰ του ἐκορυφώθη ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, ὅτε μετέβη εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ τοῖς διηγήθη τὸν προβιβάσμον του καὶ τὰ ἄλλα συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Ἡ πρόρρησις τοῦ φιλοπολέμου Στρατάρχου δὲν ἐπληθύνετο τότε. Διότι ὁ Βασιλεὺς ἐπεθύμει τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης, ἕως ὅτου δυνήθῃ ἡ ἐξηνηλημένη χώρα του νὰ ἀναλάβῃ ἐκ τῶν πλητῶν τοῦ πολέμου.

Ἄμα ἐγνώσθη ὅτι δὲν ἐμελλε νὰ γείνη πόλεμος, ἐπετρέπη εἰς τὸν Ταγματάρχην Βράουον νὰ μετατεθῇ εἰς ἓν τῶν ταγμάτων, ἅτινα ἐστάθμευσον ἐν Μαγδεβούργῳ, ἵνα οὕτως εὐρίσκηται πλησίον τῶν γονέων του. Ἐπεδόθη δὲ εἰς τὴν μελέτην, κυρίως τῆς ἱστορίας, καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιστημῶν.

Ὁ Κόμης ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμποσίου ἐκείνου εἶχε κηρυχθῆ ἄσπονδος ἐχθρὸς του, καὶ οὐδεμίαν ἔχανε ἐδρασίαν νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.

Ὁ Γεώργιος εἶχε προσκληθῆ ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ φόν Βραουον Βέδελ νὰ γευματίσῃ κατ' ἐκάστην παρ' αὐτῶν. Ἡμέραν τινα ἔλθεν ἀργὰ εἰς τὸ γεῦμα, καὶ φυσικά ἐξήγησε συγγνώμην. Τὴν ἀπολογίαν του ἐδέ-

χθη ὁ Στρατηγὸς καὶ οἱ λοιποὶ παρόντες συνδαιτυμόνες μετὰ φορητότητα.

Ἄμα ἐκάθισεν ὁ Γεώργιος ἐπὶ τῆς σιωπῆς τέλος ὁ Στρατηγὸς ἀνέκραξε—

— «Λοιπὸν, ἄς ἰδῶμεν ἐάν ὁ φίλος μας δόναται νὰ μᾶς δώσῃ ἐξηγήσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἄκουσον, κύριε ταγματάρχα· κατηγορεῖσαι ὅτι μετεχειρίσθης ὑπουλα μέσα, ἵνα πληροφορηθῆς περὶ τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου κινήματος τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον καὶ οὕτως ἔλαβες τὸν προβιβάσμον σου. Λέγε λοιπὸν, εἶναι τοῦτο ἀληθές; Εἶχες ποτε νὰ κάμῃς μετὰ κατασκότους καὶ λιποτάκτας καὶ διὰ μέσου τούτων ἔλαβες πληροφορίας;»

— «Ὅχι, κύριε Στρατηγέ,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος «ἔχω σὺν τὸν προβιβάσμον μου εἰς τὴν χάριν καὶ εὐμένειαν τοῦ Βασιλέως καὶ εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀρχηγοῦ μου, τοῦ Πρίγκηπος τῆς Δεσσαυίας. Τὸν βαθμὸν μου τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ὄφειλω, νομίζω, ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑμετέραν εὐνοίαν.»

— Ὁρῶς εἶπετε, κύριε Βράουον· ἐγὼ σὰς ἐπρομήθευσα τὸν βαθμὸν σας, ὅτε ἤκουσα πόσον ἀνδρείως ἐδείχθητε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Γκλόγκασου, ὁ δὲ Βασιλεὺς τόσο εὐχαριστήθῃ ἐπὶ τῇ συλλήψει τοῦ κόμητος Βάλλης, ὥστε προθύμως σὰς ἔδωκε τὸ ξίφος τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἄλλὰ νῦν ἄκουσον λέγουσιν δι, ἐν τῷ τάγμα σου ἐστάθμευσον ἐν Σιλεσία, σὺ ἠναγκάσθης ἀπλῶς τυπικῶς νὰ συλλήθῃς κατασκόπον τινα, ἀλλ' ὕστερον εἶχες μυστικὰς σχέσεις καὶ συνεννοήσεις μετ' αὐτοῦ καὶ δι, ἐν ᾧ ὁ Λοχαγὸς σου ἐμελλε νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Στρατάρχην, σὺ μετὰ τὰς ἰδίας σου χεῖρας τὸν ἀπέλυσας κρυφίως διὰ νυκτός.»

Ὁ Γεώργιος ἀνεσκήρτησε. Τὸ πρόσωπόν του ἐσκυθρώπησε καὶ ὁ Στρατηγὸς τὸν παρετίρει προσεκτικῶς, ὥστε ἐφοδεῖτο μὴ ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ εἰλικρινές του πρόσωπον σημεῖα ἐνοχῆς. Ἄλλ' ἡ σκυθρωπία παρήλθεν ἀμέσως, καὶ ὁ Γεώργιος ἐλευθέρως ἀπήντησεν.

— Ἀφοῦ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δὲν ἤσχούθη νὰ ἀναφέρῃ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη ἐγὼ νὰ σιωπῶ. Ἐδίστασα τώρα κατ' ἀρχάς νὰ σὰς ἀποκριθῶ, διότι μοὶ ἐπληθύνετο ἡ λοκρηρὰ ἰδέα δι ἵσως ὁ Λοχαγὸς φόν Σάδδε, ὅστις ἀείποτε μοὶ ἐστάθη φίλος, οὕτω στρεβλῶς παρέστησε τὸ πρᾶγμα. Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Ἐγὼ ἀναμφιβόλως συνέλαβον κατασκόπον εἰς τὴν Σιλεσίαν—συνπολίτην μου μάλιστα, οὕτως τὸν ὑπουλον καὶ ἀπατεῶνα χαρακτῆρα ἐγνώριζον ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀκόμη. Δὲν δισταζῶ ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐλυπήθην, δι ἔγω ἔγεινα ἡ αἰτία

τοῦ νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἡμεῖς δὲν δεικνύομεν ἔλεος εἰς τοὺς κατασκόπους ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ ἐλυπούμην διὰ τὸν Οὐτρεχτ.....»

— «Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἄθλιος;» εἶπεν αἰφνης γηραιός τις Συναγματάρχης καθήμενος ἀπεναντι αὐτοῦ.

«Γκότληβ Οὐτρεχτ,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος.

«Ὁ ἴδιος, μὰ τὰ ναὶ! ἐξακολούθησατε.»

— Καθὼς εἶπον, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος, «ἐλυπήθην διὰ εἶχε πείσει εἰς ἐμὲ ὁ κληρὸς τοῦ νὰ τὸν σολάβω, καὶ ἐξέφρασα τὰ αἰσθήματά μου ταῦτα εἰς τὸν Λοχαγόν μου. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὑπήγγα εἰς τὸ δεσμητήριον, σκοπεύων νὰ τῷ ὁμιλήσω καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσω διὰ δὲν ἠδονάμην νὰ πράξω ἄλλως, ἢ ὅπως ἔπραξα καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μὲ πικρίαν ἐναντίον μου. Ἐξακλείδωσα τὸ δεσμητήριον παρουσία τοῦ ἀρχιφύλακος καὶ

τήρησεν ἀνθρώπον τινα γονυπετοῦντα παρὰ τάφον νεώστὶ ἀνορυχθέντα, τὸν ὁποῖον ἐκάλυπτε μὲ χλόην καὶ ἄνθη, ἐνῷ τὰ δάκρυά του ἔρρευον ἐλευθέρως.

«Ἐχάσατε τὴν σύζυγόν σας;» — ἠρώτησεν ὁ ξένος πλησιάζας.

«Ὅχι κύριε, ἡ σύζυγός μου ζῆ.» —

«Μήπως ἐχάσατε τέκνον προσφιλέ;»

«Ὅχι κύριε, τὰ τέκνα μου ζῶσι.»

«Διὰ τί λοιπὸν φαίνεσθε τόσον συγκεκαμημένοι; βεβαίως κάποιος, τὸν ὁποῖον ἠγαπάτε πολὺ, κεῖται ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ, τὸν ὁποῖον καλύπτειτε δι' ἄνθων.»

«Ἐδῶ,» ἀπεκρίθη ὁ ἀνὴρ. «κεῖται εἰς, ὅστις ἀπέθανε δι' ἐμέ.»

«Πῶς; ἀπέθανε διὰ σᾶς; — Δὲν ἐννοῶ,» εἶπεν ὁ ξένος.

«Ἴδού πῶς. Ὅτε ἐστρατολογοῦντο οἱ πολῖται διὰ

Ἀπέθανε δι' ἐμέ.

τοῦ λοχίου τῆς φρουρᾶς καὶ εὗρον τὸ κελλίον κενόν. Τοῦτο ἦτο τὸ μόνον, ἔπειτα εἶχον νὰ κάμω μαζί του. Προσθέτω, διὰ ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι τώρα ἐν τῷ Μαγδεβούργῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν εἶδον πρό τινας ἐνδεδομένον στολὴν ἐντίμου ὑπηρετοῦ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν καταμηνύσω. Ἐννοῶ δὲ διὰ αὐτὸς εἶναι ὅστις διέδωκε τὴν ἱστορίαν ταύτην περὶ ἐμοῦ, διότι οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός τοῦ φίλου μου Ταγματάρχου φὸν Σόδδε γνωρίζει τὰ καθέκαστα.» (Ἐξακολουθεῖ.)

Ἀπέθανε δι' ἐμέ.

Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς, ξένος τις περιουσιώδης τὰς νοτίους πολιτείας ἦλθέ ποτε εἰς κομμητήριόν τι καταβάς δὲ τοῦ ἵππου του περιεφέρετο διὰ μέσου τῶν ἀναδενδράδων καὶ πρασιῶν, ὅτε παρε-

νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα εἰς τὸν πόλεμον, ἐκλήρωθην μεταξὺ ἄλλων καὶ ἐγώ. Εἶχα σύζυγον καὶ τέκνα, — πῶς νὰ τὰ ἀφήσω ἄνευ πόρου ζωῆς; Ἐδρισκεύοντο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν καὶ στενοχωρίαν, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν μὲ ἐκάλει ἡ πατρίς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου χρέος. Ἐνῷ ἐδρισκομένη εἰς τὴν ἀμηχανίαν ταύτην, φίλος μου τις ἐπαρουσιάσθη καὶ μοι εἶπε — «Μείνε σύ καὶ φρόντισον περὶ τῆς οἰκογενείας σοῦ. — Ἐγὼ οὐτε σύζυγον ἔχω οὐτε τέκνα, θὰ ὑπάγω ἀντὶ σοῦ.»

Ἐπῆγε, καὶ πρό τινων ἡμερῶν ἐτραυματίσθη θανάσιμος. Ἄμα τὸ ἔμαθον, ἔσπευσα εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου ἔκειτο, ἀλλὰ πρὶν φθάσω εἶχε τελειώσει. Τὸν ἔθαψα ἐδῶ, τώρα ἐννοεῖτε διατὶ φυτεύω ἄνθη ἐπὶ τοῦ τάφου του καὶ τὰ ποτίζω μὲ τὰ δάκρυά μου. Δὲν δυνάμην ἄλλο τι νὰ πράξω εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνω-

μοσύνης μου πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ τῆς πλακῆς ταύτης θὰ ἐγχαράξω ὑπὸ τὸ ὄνομα του εἰς διακρίσεις τῆς μνήμης του τὰς λέξεις

ΔΙΠΡΟΣΑΝΕ ΔΙ' ΕΜΕ,

Γιὰ αὐτὴ βλέπομεν εἶναι ἡ ἀγάπη ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον, φίλου πρὸς φίλον. «Μεγαλειτέραν ταύτης ἀγάπην δὲν ἔχει οὐδεὶς τοῦ νὰ βάλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.» (Ἰωάν. ιε'. 13)

μὲ πᾶσαν χριστιανικὴν ἀρετὴν καὶ χάριν καὶ μνημονεύοντες πάντοτε τῆς μεγάλης ὑπὲρ ἡμῶν θυσίας; Ἄς ᾔνοι τοῦτο γνώρισμα τῶν ἀγαπῶντων τὸν Χριστόν, ὅτι καὶ ἀλλήλους ἀγαπῶσιν.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, πᾶσι ὧν, εἶχε πολλοὺς παι-

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀποχαριστῶν τὸν Ἀριστοτέλην.

«Ἄλλ' ὁ Θεὸς δεῖκνυσι τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς, διότι ἐνῷ ἡμεῖς ἤμεθα ἔτι ἀμαρτωλοὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν.» (Ῥωμ. ε'. 8)

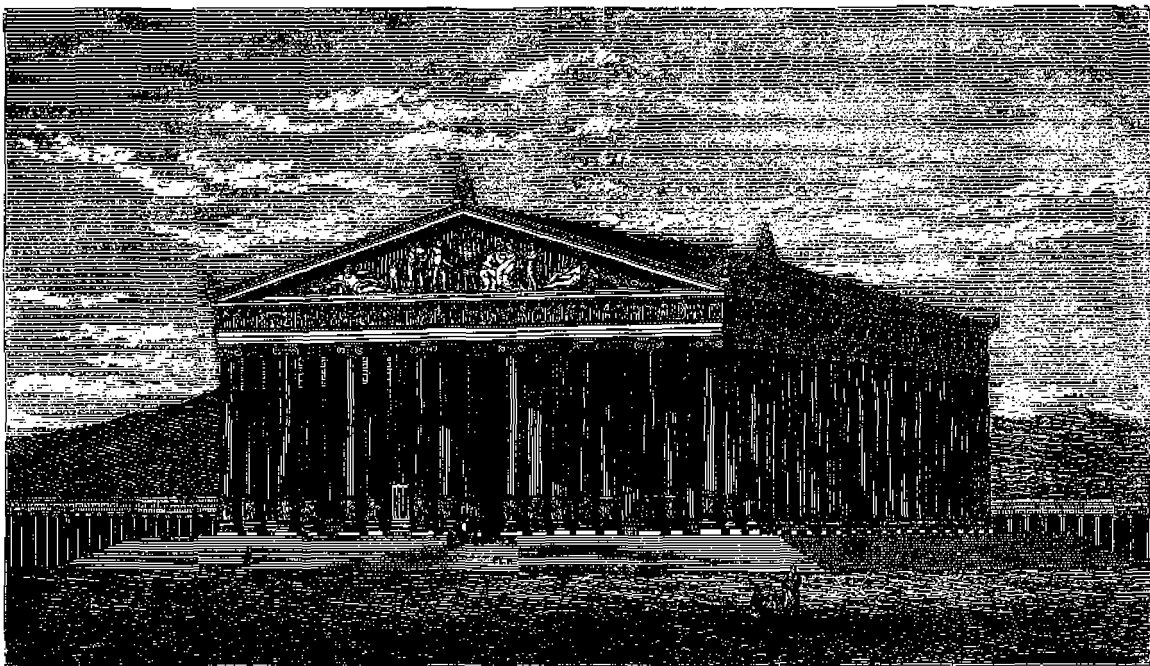
Φίλατοι παῖδες, ποίαν λοιπὸν ἀνταπόδοσιν κἀμνημεν ἡμεῖς διὰ τὴν ἀγάπην ταύτην; Ἀνταποδίδομεν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην ἀντὶ ἀγάπης; Ἀφιεροῦμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰς τὸν Χριστόν, σπουδάζοντες αὐτὴν

δαγῶν; καὶ διδασκάλους, τούτων δὲ πάντων προἰστατο συγγενὴς τις τῆς μητρὸς του Ὀλυμπιάδος, Λεωνίδας τὸ ὄνομα, ἀνὴρ ἀσσηρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὅστις ἂν καὶ δὲν ἐθεώρει ἀνάξιον ἑαυτοῦ νὰ ὀνομάζηται παιδαγωγός, νομίζων εὐγενὲς καὶ λαμπρὸν τὸ ἐπάγγελμα τούτο, ὅμως ἐνεκα τοῦ τε ἀξιώματος καὶ τῆς συγγενείας του μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνομαζέτο

ὕπὸ τῶν ἄλλων τροφῆς καὶ καθηγητῆς αὐτοῦ. Δευ-
 τερῆς οὖσαν θέσιν κατεῖχεν ἕτερός τις παιδαγωγός τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ὁ Λυσίμαχος, Ἀκαρνανός, ὅστις κατὰ
 τὸν Πλούταρχον δὲν εἶχεν ἄλλο προτέρημα ἢ δι' ἑνό-
 μαζεν ἑαυτὸν μὲν Φοίνικα, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον
 Ἀχιλλεῖα, τὸν δὲ Φίλιππον Πηλέα, ὡς φαίνε-
 ται θέλων νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν νεαρόν του μαθητὴν
 ἔρωτα πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἥθη καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμ-
 ματα. Κατὰ τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Ἀλέξανδρος
 ἐγένετο μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καὶ ἔμεινε
 πλησίον του μέχρι οὗ ἦλθεν εἰς τὸν θρόνον. Τοιοῦ-
 τος μαθητῆς ὅποιος ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο αἴτιος τοιοῦ-
 του διδασκάλου, οἷος ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, διότι

προσοχῆς, ἐπιδιωρθῶν αὐτὸ ὅπου εἶχε παρσιδύσει
 σφάλμα τι, τὸ πολύτιμον δὲ τοῦτο ἀντίγραφον ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος κατέστησε σύντροφόν του ἀχώριστον, μεταφέ-
 ρων αὐτὸ ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἐπορεύετο θέσας ἐντὸς
 πολυτίμου τινὸς κιβωτίου, ὅπερ εὐρέθη μετατῶ τῶν
 λαφύρων τοῦ Δαρείου.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν Ἀλέξανδρον
 ἀναχωροῦντα εἰς ἐκστρατεῖαν τινὰ, συνοδευόμενον ὑπὸ
 τοῦ Λεωνίδα, καὶ ἀποχαιρετῶντα τὸν Ἀριστοτέλην.

Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀνασχεδιασθῆναι.

ἦτο προικισμένος μὲ εὐφοίαν, ἀντίληψιν ζωηράν, καὶ
 ἀκίρρεστον πόθον μαθήσεως. Ἐντὸς δὲ τούτων εἶχε φι-
 λοσοφίαν ὑπέρμετρον, ἣτις δὲν ἀνεφάνη εἰς τὸν με-
 τέπειτα βίον του. Οὗτος ἤρχισε νὰ κυριαύῃ τὸν κόσμον,
 ἀλλὰ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, καὶ εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν καὶ
 ἀσχολίαν του. Ὁ Ἀριστοτέλης προσεκάθησε νὰ τὸν
 διδάξῃ ἰδίως· πᾶν δ.τι ἦτο χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον
 εἰς ἕνα βασιλεῖα καὶ στρατηγὸν νὰ γινώσκῃ, συνέγρα-
 ψε δὲ χάριν αὐτοῦ πραγματείας περὶ τῆς τέχνης τοῦ
 κυβερνᾶν. ἦτις δυστοχῶς δὲν διεσώθη. Συνέστησε
 δὲ εἰς αὐτὸν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἰλιάδος, ὡς παρεχού-
 σης τύπον ἡρώων καὶ πολεμιστῶν ἀξίων μιμήσεως,
 ἀντίγραψα μάλιστα δλόκληρον τὸ ἔπος μετὰ μεγίστης

Ο ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.
 (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἐν Ἐφέσῳ να-
 ὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀνασχεδιασθέντα κατὰ τὸ σχέδιον
 τοῦ ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου κ. I. T. Οὐδὲν, εἰς δὲ ὑπερί-
 λειπει καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἐρείπειων αὐτοῦ.
 Ὁ ναὸς οὗτος, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγ-
 γραφῶν, ἠγέρθη κοινῇ δαπάνῃ πασῶν τῶν πόλεων
 τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Κτησιφῶν ὁ Κρῆς καὶ Μεταγένης
 ὁ οἶδος αὐτοῦ ἀρχιτέκτονες ἐσχεδίασαν τὸ κτίριον καὶ
 ἤρξαντο τῆς οἰκοδομῆς περὶ τὸ 541 π. Χ. Τούτους
 διεδέχθησαν Δημήτριος τις ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ

Δάφνης ὁ Μιλήσιος, ὅστις καὶ ἑπεράτωσε τὸ ἔργον 220 ἔτη μετὰ τὴν ἑναρξίν του. Τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ ἦτο 425 ποδῶν, τὸ δὲ πλάτος 220, ἡ στέγη ὑπερσυστάζετο ὑπὸ 127 μονολίθων κίωνων Παρίου μαρμάρου, 60 ποδῶν τὸ ὕψος· τούτων 36 ἦσαν γελοισμένοι. Αἱ πόλαι ἦσαν ἐκ ἔξολου κυπαρίσσου ἐπὶ πεντηκονταετιᾶν ἑρπονθέντος, εἶτα δὲ ἑκασιῶς λειανθέντος. Ἡ στέγη ἦτο κέδρινος, ἡ δὲ κλίμαξ ἡ ἀγούσα πρὸς αὐτὴν ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ κορμοῦ μᾶς ἀμπέλου. Ὁ ναὸς οὗτος ἐκοσμεῖτο ἔσωθεν ὑπὸ τῶν ἔργων τῶν διασημοτάτων καλλιτεχνῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Πραξιτέλου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κηφισοδώρου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Παρρασιῶ καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ. Τιμαρέτη δὲ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίκωνος, ἡ πρώτη καλλιτέχνης, ἦτις ἀναφέρειται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, συνεισέφερεν εἰκόνα τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐν τῇ σηκῇ ἵστατο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ἦτις παρίστατο οὐχὶ πλέον ὡς ἡ προστάτις τῆς θήρας, ἀλλ' ὡς Αἰγυπτιακὸν ἱερογλυφικὸν ζῴον καὶ καλυμμένον ὑπὸ συμβολικῶν παραστάσεων ζῴων καὶ μουσικῶν ἐπιγραφῶν. Ὡς τοιαύτη ἡ Ἀρτεμις παρίστανε τὴν γεννητικὴν καὶ ἀναπαραγωγικὴν δύναμιν τῆς φύσεως, ἦτο δὲ προσομοία τῇ Ἀσταρῶθ τῶν Σιδωνίων. Τὸ ζῴον τούτο ἐπιστεύετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς, τούτου δ' ἕνεκα ἀπὸ λαοῦν ὑπερμέτρου καὶ παραλόγου σεβασμοῦ οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἐφεσίοις ἀλλὰ καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλησιν τῆς Ἰωνίας. Ὁ τοφλὸς οὗτος ζῆλος τοῦ λαοῦ προέκλεσε τὴν ἐν Ἐφέσῳ ταραχὴν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ χρόνου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὡς μνημονεύεται ἐν τῇ 1ῃ κεφαλαιῷ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐμπρησθεῖς τῷ 356 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου ἀνεκτίσθη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, κατεδαφισθεὶς ὅμως ὑπὸ τῶν Γότθων τῷ 262 μ. Χ. ἔμεινε κεκοσμημένος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου μέχρι τοῦ 1369, ὅτε ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἔρείπια αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Βουούδ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ βρέφος ἐρρόφα ἡσυχῶς τὸ γάλα, τὸ ὅποιον ὁ μικρὸς κόμης τῷ προσέφερε μετὰ μεγίστης προσοχῆς, κατόπιν δὲ ἐδέχθη τεμάχιον ἄρτου, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε. Οἱ δύο παῖδες ἐκάθητο ἀνώπιον τοῦ τριζάντος πυρὸς μασσῶντες μετὰ λαιμαργίας τὸν ἄρτον των καὶ περιμένοντες νὰ βράσῃ ὁ λέψης. Εἶχον ἐλοτελῆς λησμονήσει τὸν εὐεργέτη των.

«Καλὲ, τί θὰ πῆ ἡ Μαρτυά, ὅταν ἔλθῃ;» εἶπεν ὁ Θωμάς.

«Θὰ πῆ πῶς θὰ ἐμχειρέυε καλλίτερα αὐτῆ!» ἐγρόλλιζεν ὁ Γιάννης.

«Καλὲ τί καλὸ ποῦ εἶναι τὸ πάχος!»

Ὁ Βέρτος ἔστειλε μακρὰν εὐχαριστημένους, μὲν ἀλλ' ἐνταυτῇ λυπημένους, διότι δὲν ἔδιδον καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτόν. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ βρέφος τὸν εἶχε λησμονήσει, συγκεντρῶσαν τὴν προσοχὴν τε εἰς τὴν κόραν. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν παιδῶν ἔστιλβον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ λέψητος, καὶ αἱ παρειαὶ των ἐξωγκωμένοι ἀπὸ τὸ φαγητὸν ὁμοιάζον μὲ τὰ εἰκονίσματα τῶν Χερουβείμ, τὰ ὅποια φουῶσι σάλπιγγας μακράς.

Ὁ Βέρτος ἐπορεύθη βραδέως εἰς τὴν θύραν καὶ ἐκώταξεν ὀπίσω.

«Θὰ ἦτο μικροπρεπὲς νὰ τοῖς ὑπενθυμίσω τὸν ἑαυτὸν μου,» ἐσκόφηθη προχωρήσας πρὸς τὰ ἔξω.

Ἀφνίδιος πόνος τὸν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι ἦτο ἀνυπόδητος· ὄξεια πέτρα τὸν εἶχε πληγώσει εἰς τὸν πόδα.

«Ἄχ, πῶς θὰ περιπατήσω χωρὶς ὑποδήματα;» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, παρ' ὄλεγον ἀναλοθεῖς εἰς δάκρυα.

Πέρα τοῦ ἀγροῦ ἦτο δάσος, - σκιερὸν καὶ πυκνόν, τὸ ὅποιον ἐφάνη ἑλκωστικὸν καὶ δροσερόν, εἰς τὸν μικρὸν κόμητα, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῆ, τὰ ἰδικὰ του δάση. Ἦτον ἤδη σχεδὸν μεσημβρία· ὁ ἥλιος ἦτο κωστικὸς, ὁ μικρὸς κόμης ἐδίψα καὶ ἤσθάνετο μεγάλην κούρασιν. Ἠσθάνετο δὲ καὶ μικρὰν τινα μελαγχολίαν· ἦτο μὲν εὐχαριστημένος ὅτι εἶχε δυνηθῆ νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τὰ πτωχὰ ἐκείνα παῖδια, ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορία των, ἀφ' ἧς ἐχρητάσθησαν τὸν ἐλύπει καὶ τὸν ἀπεθάρρυνε.

«Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν,» εἶπε καθ' ἑαυτὸν. «Εἶναι τιμωρίαι μου δικαῖαι, διότι ἤθελα καὶ νὰ μὲ εὐχαριστήσουν, ἐνῶ εἶμι μικροπρεπὲς.»

Καὶ οὕτω, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ σφάλμα.

Εὐτυχῶς δὲ αὐτὸν τὸ ἔδαφος ἦτο μαλακὸν ἐκ τοῦ κονιορτοῦ, ὥστε κατέρωθε νὰ βαδίσῃ ἀνευ μεγάλης δυσκολίας εἰς τὴν στενωπὸν, ἦτις ὠδήγει πρὸς τὸ δάσος, ὀλίγον δὲ ἀπώταρον ἢ ὁδὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ χόρτου μελακοῦ.

Τώρα διὰ πρώτην φοράν δὲν τῷ ἐφάνη μέγας ἦρως ὁ ἅγιος Μαρτίνος, διότι ἐκεῖνος εἶχε χαρίσει μόνον τὸν ἐπενδύτην του εἰς πτωχόν, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε δώσει καὶ τὰ ὑποδήματά του. Ἐκτὸς τούτου ἦτον ἀνήσυχος, διότι ἀνευ τῆς ζώνης του ἐφαίνοντο τὰ κομβία τῶν περισκελίδων του, καὶ ἐφοβεῖτο, μήπως τοῦτο δὲν ἦτο καθὼς ἔπρεπεν. Ἀλλ' ὅμως ἐπροχώρει γενναίως. Πιστεύσατέ με, τίποτε δὲν μας κάμνει τόσον νὰ εὐρισκώμεν καλὸν τὸν κόσμον, ὅσον τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ σφάλμα καίται εἰς ἡμᾶς αὐτούς.

Τέλος ἐφθασεν εἰς τὸ σκιερὸν δάσος, καὶ ἀπαυδῆ

σας κατέπεσεν επί του μαλακού χόρτου, υποκάτω γηραιᾶς λεύκης μὲ αἱματομένους πόδας. Τὸν εἶχε κεντήσει σφήξ καὶ ὁ πόνος ἦτο σφοδρός. « Ἄλλὰ πόσον περισσότερο ὑπέφερον ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἄγιοι ! » ἔακέ φθη σοβαρῶς καὶ εὐσεβάστως ἄνευ τῆς ἐλαχίστης οἰήσεως ὁ Βέρτος.

Ἡσθάνθη μεγάλην κρηγορίαν καὶ ἄνεσιν κείμενος ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τροφερᾶς χλόης, υποκάτω τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων καὶ ἀνά μέσον περιδίων, μαλονότι ὁ ποῦς του τῷ ἐπροξένει μεγάλον πόνον.

Πόσα ὠραία καὶ ἀξιοπεριεργα πράγματα ἔβλεπε τότε διὰ πρώτην φοράν! — φασιανούς καὶ παντοῖα ἄλλα πτηνὰ κετώντα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ζητοῦντα τροφήν ἢ ὕλην διὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὰς φωλεὰς των ἔντομα καὶ ὠραῖα μικρὰ ζωῦφια, ὧν οὗτα τὰ ὀνόματα ἐγνώριζεν οὔτε τὰς ἔξεις. Κεκρυμμένοι μέσα εἰς τὰς περὶδας παρετήρει ἐκστατικῶς ὄλα ταῦτα ὑπῆρχον χιλιάδες τοιούτων εἰς τὰ ἴδια του δάση ἐν Ἀβιλιωνῶν· ἀλλ' ἐκεῖ οὐδέποτε περιεπάτει μόνος· δταν ἐξήρχετο πεζὸς εἶχε σὺντροφον τὸν πάτερ Φίλιππον, δταν δὲ ἦπευς τὸν ἠκολούθει ὁ ἱπποκόμος του Θούλλεζμος, οὐδέποτε δὲ τῷ ἐπετρέπετο νὰ στῆκῃ καὶ νὰ χρονοτριβῇ ἢ νὰ ἐξαπλώνεται ἐπὶ τοῦ χόρτου· ἐκτός δὲ τούτου ἡ ἤχηρὰ φωνὴ τοῦ ἱερέως ἐφόβιζε τὰ δευλὰ ἐκεῖνα πλάσματα οὐχὶ ὀλιγώτερον ἢ τὰ βῆματα τοῦ ἱππου καὶ τὸ γαῖγισμα τοῦ Ράلف.

« Ὅταν μεγαλώσω, » εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μικρὸς κόμης, « θὰ περπατῶ ὄλον τὸν καιρὸν μου ἔξω εἰς τὰ δάση, θὰ σχετισθῶ μὲ ὄλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πλάσματα, καὶ θὰ τὰ ἐρωτήσω τί κάμνουν. » Τόσον δὲ τὸν εἶχε καταγοητεύσει ὁ νέος οὗτος κόσμος, ὥστε ἐλησημόνησεν ἐντελῶς διὰ ἦτον ἀνοπόδητος καὶ διὰ δὲν ἤξευρε ποῦ ἤθελε κοιμηθῆ τὴν νύκτα ἐκείνην. Εἶχε μάλιστα λησημονήσει τὴν ἴδιαν του ὑπαρξιν, — καὶ τοῦτο τὸ εὐτόχημα μᾶς συμβαίνει ἄμα μάθωμεν νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς περρωτοῦς; καὶ τετράποδας ἀδελφοὺς μας, τοὺς ὁποῖους ἔχομεν πάντοτε πλησίον μας, καὶ τοὺς ὁκοῖους φεῦ! παραμελοῦμεν οὐκρῶς, ἀκόμη καὶ δταν δέν τους κατοποιοῦμεν. Ὁ Βέρτος εἶχεν ἐντελῶς λησημονήσει, διὰ ἦτο δραπέτης, διὰ εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν ἰδέαν νὰ ἀνακαλύψῃ τίς τὸν ἐκράτει αἰχμάλωτον καὶ μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν πολεμήσῃ, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦτο· τὸν ἐνδιέφερε πολὺ περισσότερο νὰ μάθῃ τί εἶδος πτηνοῦ ἦτο μέγας τις κολλυρίων φαῖς, ὅστις ἐκρέμαζε μικρὸν ποντικὸν ἐπὶ μῖας ἀκάνθης, καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον ὁ κολλυρίων ἐκρέμασε τὸν ποντικὸν ἐκεῖ καὶ ἀπέκτη. Ἄν δὲν εἴτεύρητε οὔτε σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, τὸν λόγον, σᾶς λέγω ὅτι οἱ κολλυρίωνες δμοιάζουν κατὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ προτιμοῦν νὰ τρώγουν τὸ

κυνήγιόν των ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ὅτε ὁ κολλυρίων ἀπέπηγ νὰ ζητήσῃ νέαν τροφήν διὰ τὴν οἰογένειάν του, ὁ μικρὸς κόμης ἀπεκοιμήθη. Ἐκ τῆς κουράσεως, τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ ἡλίου τὸν κατέλαβεν ὕπνος βαθὺς καὶ ἄνευ ὄνειρων, ἐν μέσῳ τῶν εὐωδῶν καλόκων τοῦ Μαῖου καὶ τῶν τερπνῶν κελαδημάτων μῖς ἀκανθουλλίδος.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Ὁ μικρὸς Ἀριστείδης ἐνυπτε τὰς χεῖράς του. Ἡνογε καὶ ἔκλειε τὰ δάκτυλά του, καὶ τὰ ἔτριβε μὲ τὸ σαπούνιον μέσα καὶ ἔξω, ἐνῷ δὲ τὰ ἔστρεφε καὶ τὰ ἐλόγιζε τοιουτοτρόπως ἐσκεπτετο, « διατὶ τάχα νὰ ἦναι ἀπὸ τόσα κόκκαλα τὰ χέρια μας καὶ ὄχι μονοκόμματα, διατὶ τάχα νὰ μὴν ἤμεθα μονοκόμματοι καὶ ἡμεῖς ἀντὶ νὰ ἔχωμεν τόσα διάφορα κόκκαλα εἰς τὸ σῶμά μας; »

« Πόσα κόκκαλα ἔχει τὸ σῶμά μου, πατέρα; » ἠρώτησεν.

« Ὡς πόσα σοὶ φαίνεται ὅτι ἔχεις; » εἶπεν ὁ πατήρ του.

« Πολλὰ βέβαια, » ἀπεκρίθη ὁ Ἀριστείδης σκεπτικῶς, « στάσου νὰ συλλογισθῶ, — ἔως πενήντα λέγω. »

« Ἀκόμη περισσότερα παιδί μου, διακόσια ὀκτώ. »

« Διακόσια ὀκτώ! δὲν εἰμπορῶ σχεδὸν νὰ τὸ πιστεῦσω. Πῶς γίνεται; Νὰ! ἔχω ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ διὰ τὸ κεφάλι μου, ὕστερξ..... »

« Στάσου ὀλίγον. Ἐκεῖ ὅπου σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἓν, στρογγύλον κόκκαλον, εἶναι τριάντα· κάθε κεφαλῇ ἔχει τριάντα κόκκαλα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὸ κρανίον. Ὁ κορμὸς τοῦ σώματος ἔχει πενήντα τέσσαρα κόκκαλα, οἱ βραχίονες ἀπὸ τοὺς ὤμους ἔως τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἔχουν) τριάντα δύο καὶ τὰ σέλη ἀπὸ τῶν μηρῶν μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἔχουν τριάντα Ἡ χεῖρ εἶναι θαυμασιώτατος μηχανισμὸς. Πόσα θαυμάσια πράγματα ἐξαργάζεται, τὰ μέγιστα καθὼς καὶ τὰ λεπτότατα· πόσον ἐπιδειξίως ὑπακούει εἰς ὄλας τὰς διαταγὰς τοῦ νοῦς! Πρόσεχε υἱέ μου, νὰ μεταχειρίζεσαι πάντοτε τὰς χεῖράς σου εἰς καλὰ μόνον ἔργα, τὰ ὅποια θὰ τιμῆσωσι σέ, καὶ θὰ φέρωσι δόξαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις αὐτὸν ἐχάρισε καὶ τὸν θαυμάσιον τοῦτον μηχανισμὸν καὶ τὸν νοῦν ὅστις τὸν ὀδηγεῖ. »

« Νέμω, ἐάν δεχθῆς τοὺς λόγους μου, καὶ τομιεύσῃς τὰς ἐντολάς μου παρὰ σεαυτῷ... τότε θέλεις ἐνοήσει τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ θέλεις εἰρεῖ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ. »

(Παροιμ. δ' 1 5.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ χαρά.

—Ἡ χαρά είναι ἐν τῇ ζωῇ ὅτι τὸ ἔλαιον ἐν τῷ λύχνῳ ὅταν ἀλιγοστεύσῃ τὸ ἔλαιον ἢ θρυαλλίς κατεταί, ἐκπέμπούσα μέλανα καπνὸν καὶ σκοτεινὴν τινα φλόγα, ἥτις δὲν δίδει φῶς. Ὅπως καὶ ἡ ζωὴ ἥτις παρέρχεται ἀνευ χαρᾶς είναι ἀνωφελὴς καὶ γόνει μελαγχολίαν ἐπὶ τῶν πέριξ.

Πῶς ὁμῶς νὰ ἀποκτήσῃ τις χαρὰν — καὶ δὲν ἐννοοῦμεν μὲ τούτο βοροδιώδῃ εὐθυμίαν, ὅστε ζωηρότητα καὶ εὐτραπέλιαν, ἀλλὰ τὴν συνεχῆ γαλήνην καὶ ἀταραξίαν. Ἐκαστος δύνανται νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλουστάτου μέσου.

Ἐκάστην πρωίαν, ὅταν ἀναπέμπῃ εἰς τὸν Θεὸν τὴν πρωινήν του δέησιν, ὡς ἀπεριώνῃ δὴ τέταρτον τῆς ὥρας, εἰς σκέψιν, ὀψώνων τὸν νοῦν καὶ ἀνοίγων τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως ἀνοίγομεν τὰ παραθυροφύλλα πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, ὡς ἴσται δὲ βέβαιος ὅτι θὰ εὖρη τὴν χαρὰν ἐκείνην ἥτις θὰ ὑψώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ θὰ τὴν γεμίσῃ μὲ εἰρήνην καὶ αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας.

Ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρὸς καὶ ἀντυχὸν περᾶσιν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγα νέφη, δὲν τον ἐπισκιάζουσιν ὅστε τὸν κηλιδῶ-
 Οἶμαι καὶ ἡ καρδία, ἥτις ἀνοίγει ἐκάστην πρωίαν ὅπως δεχθῆ τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, δύνανται μὲν νὰ δοκιμάσῃ λύπας, ἀλλὰ μένει πάντοτε ἀτάραχος καὶ γαληνιαία

—Ποιητὴς τις ἄγγλος ἔλαβε ποτε ἐκ Σμύρνης καλαδίτιον οὐκῶν. Τὸ καλαδίτιον τοῦτο ἦτο πεπλεγμένον ἐκ λόγων ἰτέας, ἦτο δὲ τὸσον κομφὸν τὸ σχῆμα, ὥστε ὁ ποιητὴς ἀφοῦ τὸ ἐκένωσεν τὸ ἐκρέμασεν ἔξω εἰς τὸν κήπον του ἐπὶ ἐνὸς κλάδου. Ἡμέραν τινα παρατηρεῖ ὅτι μία ἐκ τῶν λόγων εἶχε προβάλει φύλλα τὴν ἐχώρισεν ἀπὸ τὰς συντρόφους τῆς καὶ τὴν ἔχωσεν εἰς τὴν γῆν, ὅπου ἐφύτρωσε καὶ ἔγεινε δένδρον. Ἐκ τῆς λόγου δὲ ταύτης λέγεται ὅτι ἐφύτρωσαν ὅλαι αἱ πολυπληθεῖς ἰτέαι, αἵτινες σήμερον κομποῦσι τὴν Ἀγγλίαν.

—Ὁ γηραιότατος κάτοικος τοῦ ἐν Λονδίῳ Ζωολογικοῦ Κήπου ἦτον ὁ πρό τιμων ἐβδομαδίων τελευτήσας μέλας ψιττακός, ἐκ Μαδαγασκάρ. Ὁ ψιττακός οὗτος ἦτον ὑπὲρ τὰ 54 ἔτη τὴν ἡλικίαν, θυρωρεὶς εἰς τὸ Μουσεῖον τὸν Ἰούλιον 1839, ἦτο δὲ τότε ἐντελῶς ἀνεπτυγμένος, ὥστε πιθανὸν νὰ μὴ εἶχεν ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ἐτῶν ἡλικίαν Ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ἀνευ προηγουμένης ἀσθενείας.

—100,000 τῶν κατοίκων τῆς Καντωνῆς ζῶσιν ὄχι ἐπὶ τῆς ἐστῆρας, ἀλλ' ἐντὸς λέμβων. Ὁ πλησιάζων τὴν πόλιν ταύτην τῆς Κίνας ἐκ τῆς θαλάσσης νομίζει ὅτι εἰσέρχεται εἰς πόλιν πλείουσαν, δόλοκληρα τετραγωνικά μίλια δύνανται τις νὰ προχωρήσῃ χωρὶς ἄπαντήσῃ ἄλλο τι ἢ λέμβους πυκνῶς ἀραγμένους κατὰ σειρὰς καὶ φάλαγγας, χωρὶς ὁρμῆς διὰ στενῶν διόδων ἢ διωρχῶν. Αἱ πλείους αὗται κατοικίαι χωροῦσι χιλιάδας οἰκογενειῶν ἐπ' αὐτῶν γεννῶνται χιλιάδες νηπίων, ἐπ' αὐτῶν ἀποθνήσκουσι χιλιάδες παιδίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐκάστη λέμβος διαιρεῖται εἰς θάλαμον ἢ θαλάμους, (ἀναλόγως πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῆς) μαγειρεῖον, αἵθουσαν καὶ ἐκκλησιδίον, ἢ θαλαμίσκον, ὅπου ἴσται τὸ εἶδωλον τῆς οἰκογενείας. Ὅχι μόνον δὲ ἀνθρωποὶ ἀλλὰ καὶ κτήνη καὶ ὄρνιθες κατοικοῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ λέμβῳ, — ἥτις ὑπερνομίζει ὅστω τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε. Δὲν εἶναι δυσάρεστος ὁ τρόπος οὗτος τῆς ζωῆς. Ἀντὶ παραδείγματος χάριν, νὰ μετακομίζωνται ἀπὸ οἰκίας εἰς οἶκον οἱ ἄνθρωποι, ὅπως τὸ πράττομεν ἡμεῖς εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλάζουσιν συνοικίαν, μεταβαίνοντες ἐπὶ τῆς λέμ-

βου εἰς ἄλλο μέρος τοῦ λιμένος: συνοικεῖσθαι δὲ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὸν βίον τοῦτον καὶ δὲν φαίνεται εἰς αὐτοὺς δυσκολώτερον νὰ ρηθῶσιν εἰς τὰ βῆματα καὶ νὰ ὑπάγωσι κολομβῶντες ὅπου θέλουσιν, ἢ ὅτι φαίνεται εἰς ἡμᾶς νὰ μεταβῶμεν περὶ ἀπὸ μίαν ὁδὸν εἰς ἄλλην. Ἐν ἐκ τῶν περιεργωτάτων θεαμάτων εἶναι νὰ βλέπῃ τις τὰ νήπια καὶ τὰ μικρὰ παιδία παίζοντα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὲ σωσιβίους κολοκύνθας δεμέναις περὶ τὴν ὄσφυν, ὥστε καὶ ἀν ἐτόγγανε νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν νὰ μὴ πνιγῶσιν.

—Οἱ Κινεζοὶ λατρεύουσιν πλεῖστα εἰδῶλα. Μεταξὺ τούτων εἶναι τὸ τοῦ θεοῦ τοῦ μαγειρείου, ὅστις προστατεύει τὴν μαγειρικὴν, καὶ θεωρεῖται τρόπον τινὰ ὑπεύθυνος εἰς ὅλα τὰ ἀτυχήματα, τὰ ὅποια συμβαίνουν εἴτε ἐκ τῆς ἀπροσεξίας εἴτε ἐκ τῆς ἀνεπιτηδεύτητος τοῦ μαγειροῦ. Ὅταν λ. χ. τὸ πῦρ σβῆσῃ, ἢ καίηται τὸ φαγητὸν, ἢ ἐνζήξῃ τὸ γάλα, ὁ μάγειρος ἢ ἡ μαγειρίσσα μαλῶναι τὸ εἶδωλον (τὸ ὁποῖον ἴσται εἰς μίαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου,) ἢ τὸ καίει. Τὸ εἶδωλον τοῦτο ἀνανεώνεται τὴν πρώτην ἐκάστου ἔτους, ἐπεὶ δὲ πιστεύουσιν ὅτι ἅμα κατ' μεταβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ διηγείται εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς πᾶν ὅτι συνέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον καθ' ὅλον τὸ ἔτος, φροντίζουσιν νὰ ἀλείψουσιν τὸ στόμα του μὲ πετρέλζι, πρὶν τὸ καύσασιν, ὥστε νὰ κολήσουσιν τὰ χεῖλη του μαζί καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἡμιλήσῃ.

—Ἰπελογίσθη ὅτι κατὰ τὸ 1883 ὁ ἥλιος ἐφάνη ἐν Λονδίῳ 974 μόνον ὥρας καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἦτοι κατὰ μέσον ὄρον 2 ὥρας καὶ 40 λεπτά ἐκάστην ἡμέραν!

—Ἰπολογίζεται ὅτι ἡ ἔσκαψις τῆς χολερας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Εὐρώπῃ ἐπροξένησε ζημίαν τοῦλαχιστον 100,000, 000 φράγκων, ἅτινα θὰ ἔδαπανῶντο ὑπὸ περιηγητῶν.

—Ἐκεῖνος, ὅστις περιμένει νὰ πράξῃ μέγιστον τι ἀγαθὸν διὰ μίας καὶ ἀμελεί τὰς μικρὰς εὐκαιρίας πρὸς ἀγαθοεργίαν, δὲν θὰ πράξῃ τίποτε. #

—Τὰ σπουδαῖα ἔργα κατορθοῦνται ὄχι διὰ τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ ἐπιμελείας.

—Πᾶν καθήκον, τὸ ὁποῖον ἀναβάλλεται, ἐπιστρέφει συνοδευόμενον ὑπὸ ἐπτὰ νέων καθηκόντων.

Ὅλιγα τινὰ ἀξιοπεριεργα

—Σιδηροδρομικὴ ἀμαρσοτοιχία κινουμένη 40 μίλια τὴν ὥραν θὰ ἐφθάνει εἰς τὸν ἥλιον μετὰ 2,246 ἔτη.

—Ἡ σφαῖρα κανονίου 80 λεπτῶν θὰ ἐφθάνει εἰς τὸν ἥλιον ἐντὸς 9 ἐτῶν.

—Διὰ τοῦ τηλεφώνου θὰ ἠδύνατό τις νὰ σταλῇ λόγον καὶ νὰ λάβῃ ἀπάντησιν ἐκ τοῦ ἡλίου ἐντὸς ἡμισείας ὥρας.

Ἐκ τούτων βλέπομεν πόσον ταχέως κινεῖται ὁ ἠλεκτρισμός, παραβάλλόμενος πρὸς τὸν ἀτμὸν καὶ τὴν μηχανικὴν κίνησιν.

—Ὁ Λά' Φωσφοκῶ εἶπε, καὶ ὀρθῶς, ὅτι ἀγαπῶμεν πάντοτε ἐκεῖνους, οἵτινες μᾶς θαυμάζουν, δὲν ἀγαπῶμεν ὅμως πάντοτε ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους θαυμάζομεν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τίς ἔκτισε τὴν Σαμαρείαν;
2. Ποῖα εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν ἐπτὰ ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ Ἀποκαλύψει;
3. Ποῖα ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν τούτων δὲν ἐκπλήρζεται δι' ἀμαρτήματα;